

Kent u die villa?

In de polder, net buiten Kampen.
En de man die daar woont?
Volgens mij is hij miljonair.
Hij woont daar met zijn drie jonge kinderen.
Op wie hij gek is.
Daarom mag er ook niets met hen gebeuren.

't Is namelijk wel gevaarlijk daar.
Want pal naast zijn villa ligt een groot weiland.
En daar grazen zúlke bullen van stieren.
Op grote afstand hoor je ze al snuiven.
Maar gelukkig... er staat een *hek* tussen het huis en het weiland.
Een loodzwaar hek, niet te tillen.
't Is ook een bijzonder hek.
Het hangt namelijk vol met camera's.
Pa vindt het echt een gewéldig hek.
"Dit hek", vertelt hij aan zijn kids, "zorgt ervoor dat jullie niet bij de stieren kunnen komen."

De kinderen vinden het superspannend.
Daarom gaan ze er soms stiekem naar toe.
Natuurlijk blijven ze dan net buiten het zicht van de camera's.
Maar de vader kent zijn kids en houdt vanuit zijn huis een oogje op hen.

Een tijdje geleden maakte deze familie kennis met de buurman.
Arie, een beer van een vent.
En ijzersterk, dat zag je zo.
Maar de eerste kennismaking verliep op z'n zachtst gezegd vreemd.
Arie was namelijk rechtstreeks naar het hek toegelopen.
Hij tilde het uit de grond, en gooide het van zich af.
De kinderen zagen het gebeuren en renden naar hem toe.

"Zo", had Arie gezegd, "die lijkt me niet meer nodig."
Ook de vader zag het...

En ook hij rende naar Arie.

“Dit kun je niet maken, gek!”

“Dit is beter voor je kinderen”, antwoordde Arie hem rustig.

De vader bleef kwaad en besloot een nieuw hek te maken.

Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat werkte hij eraan.

Maar tijdens de bouw ontdekt hij dat zijn kinderen de stieren rustig laten grazen.

Ze zoeken de beesten niet op.

Hun vader begrijpt er niets van.

“Vinden jullie de stieren niet meer spannend dan?”, vraagt hij aan de oudste.

“Nee”, antwoordt hij, “wij spelen elke dag bij onze nieuwe buurman.

Arie is zo aardig voor ons.”

Ze spelen er elke dag.

Maar vader vertrouwt die nieuwe buurman niet.

En hij is bang voor de stieren.

Want die kunnen zomaar in de tuin en rond de villa komen.

En daar moet hij niet aan dénken.

Daarom besluit hij nog sneller aan het nieuwe hek te werken.

1. Wij zijn vrije kinderen van God

Ik denk dat u die familie niet kent.

Want die bestaat ook niet.

Maar je ziet het zo voor je.

Die kwade vader.

Die vreemde buurman.

En de kinderen.

Sinds het hek weg is, spelen ze veilig.

Vrolijk en vrij.

Wij zijn net als die kinderen.

Maar dan kinderen van Gód de Vader.

En die Vader wil dat wij vrij zijn.

Dat wij in alle vrijheid spelen en leven.

Zoals de kinderen in het verhaal van zo-even vrijheid kregen.

Hup, dat hek eruit.

Vrijheid hoort bij een christen zoals een kozijn bij een raam hoort.

Een christen die niet vrij is, weigert voluit christen te zijn.

En die heeft dan een probleem.

Dat schrijft Paulus.

Aan christenen in Galatië, een provincie in het Turkije van tegenwoordig.

Paulus vertelt hen in de naam van Jezus Christus dat ze vrije christenen kunnen zijn.

En diezelfde christelijke waarheid geldt ook voor ons natuurlijk.

De God van Paulus wil dat ook *wij* vrij zijn.

Laten we daar eens bij stil staan.

Want voelt u zich vrij?

Vrijer dan bijvoorbeeld uw collega die Jezus niet kent.

Vrijer dan je studiegenoot die het evangelie niet kent.

Ik denk dat we dat vaak niet zo beleven.

Dat we juist het idee hebben dat wij, christenen, *meer moeten* dan elke andere Nederlander.

En dan komt een term als vrijheid niet gauw in ons op.

Toch zijn we het wel.

Dat schrijft Paulus aan de Galaten, en aan ons.

“Volgelingen van Jezus in Galatië en Kampen, jullie kunnen dankzij hem in vrijheid leven!”

En dus hoeven we geen slaven te zijn.

Ik hoef geen slaaf te zijn.

Kijk, ik hou erg van voetbal zoals dat in Amsterdam gespeeld wordt.

Maar mijn week is niet naar de Filistijnen als m'n cluppie vanmiddag van Vitesse verliest.

Ik hou van het weekend, maar ik minacht de rest van de week daarom niet.

Ik wil lang en gelukkig leven, maar ik ga me dus niet kapot werken voor m'n pensioen.

Ik wil er graag netjes bijlopen, maar ik hoef niet per se gezien te worden.

Want ik ben vrij kind van *God*.

En van niemand of iets anders.

En omdat hij mijn Vader is, leef ik in vrijheid.

En dan spreek ik alleen nog maar voor mezelf.

Paulus spreekt de *gemeenten* aan, waarmee hij zich verbonden weet.

Wij zijn vrij, schrijft hij.

Dus zeg ik het vanmorgen niet alleen tegen mezelf, maar tegen ons allemaal: *wij zijn vrij!*

Christelijke vrijheid is absoluut geen individuele zaak.

Wij allemaal zijn vrije kinderen, want wij weten dat wij uit de wereld bevrijd zijn.

Zo begint Paulus zijn brief aan de Galaten (Galaten 1, 4).

Wij zijn vrije kinderen van God, want we zijn geen slaaf van wat de wereld biedt.

En de eerste mens die dit liet zien, was onze Heer: Jezus Christus.

Wij zijn vrije kinderen, omdat we deze Jezus Christus kennen en volgen.

Dankzij hem leven wij als vrije kinderen van God.

2. Want deze Jezus heeft ons bevrijd

Misschien had je het al meteen door
Toen die buurman, Arie, het verhaal kwam binnenstormen.
Die buurman deed wat Jezus voor ons heeft gedaan.
Arie haalde het hek weg.
Jezus haalde de wet weg.
“Deze toezichthouder hebben jullie niet meer nodig”, zegt Jezus.

Paulus schrijft in hoofdstuk 3 dat de wet toezicht op ons hield.
Net als die camera's op het hek
Toezicht: dat was, tot Jezus kwam, de functie van de wet geweest.
De kinderen mochten het hek niet over.
Want dan zou het met hen gebeurd zijn.
Maar ze gingen wel kijken.
En vroeg of laat zou dat een keer goed fout moeten gaan.
Niet omdat dat hek zo slechts is.
Niet omdat de wet zo slecht is.
Maar omdat wij zo slap zijn.
We kunnen er niet mee omgaan.

En o.a. daarom kwam God in de persoon van Jezus naar de aarde.
Om ons voor te gaan, maar dan als een *sterke* Heer.
En als je de vier evangeliën leest, ontdek je het:
Jezus ging namens ons onder toezicht van de wet staan.
En ook onder toezicht van de mensen die voor die wet gingen.
De theologen van Israël, wetgeleerden.
Maar Jezus hield stand.
Want er was geen zwakke plek bij hem te vinden.

Tenminste, dat weten we nu...
Want toen ging het wel anders.
Hij werd namelijk veroordeeld omdat hij Gods wet wel degelijk overtreden zou hebben.
Hij werd betrappt door de camera's.

Hij at bijvoorbeeld aren op de joodse zondag: sabbat.

Dat was een overtreding van het eerste gebod.

Want hij stelde zich hiermee op één lijn met God.

En hij genas mensen op diezelfde sabbat.

Overtreding van het vierde gebod.

Dus wierpen ze hem - zeg maar - voor de stieren.

Gekruisigd.

Bedenk goed dat Jezus dit steeds als vrij mens deed.

Zijn leven lang liet hij zich niet knechten door wetticistische betweters.

Tegelijk ontloopte Jezus zich ook niet als een rebel.

Alsof hij tegen God regels, Gods wet, was.

Jezus was vóór God regels, maar tegen regelzucht.

Deze Jezus heeft laten zien dat de wet als toezichthouder voor hem niet nodig was.

Hij deed het goede, Gods wil, telkens uit zichzelf.

Hij deed dat volmaakt goed.

Maar het kostte hem wel zijn leven.

Maar het evangelie is dat hij zijn leven *wilde* geven.

Hij stapte zeg maar over dat hek.

Want hij had ons, de echte zondaren, lief.

Hij ging het weiland in.

Zijn eigen graf tegemoet.

Want het stierengevecht kostte hem zijn leven.

Maar hij stond op en liet de dood achter zich.

Dus is de wet als toezichthouder niet meer nodig.

Want waarom zou je nog een hek neerzetten?

Als je iemand kent die de regels, de stieren, die de dood de baas is!

Jezus heeft ons bevrijd van de druk die de wet, van de druk die de regel ons oplegt.

Maar moet je kijken hoe wij met die vrijheid omgaan.

Hoe vaak gaan wij nog voor onze eigengemaakte regels die we op Gods wet baseren?

Vertrouwen we op eigen bedenksels.

Zijn veel discussies in de de kerk niet terug te voeren op onze regelzucht?

Ik weet het wel zeker, en ik denk dat we Jezus daarmee recht in het gezicht slaan.

“Ga toch weg met uw vrijheid, het staat toch in die en die Bijbeltekst!

Of we slaan elkaar met de Kerkorde om de oren!”

We lijken vaak op de vader in het verhaal.

Wij bouwen zo snel het hek weer op.

Waar we ons achter kunnen verschuilen.

Alsof dat vrijheid is.

Zúlke mensen komt Jezus tegemoet.

En hij bevrijdt ons van zelfgecreëerde nep-vrijheid.

3. Word dan niet weer slaaf

Want dat gevaar ligt wel op de loer.

Dat je weer slaaf wordt.

Zoals de vader in het verhaal.

Die kon helemaal niets met vrijheid zonder dat hek.

Hij werd bang.

Voor het gevaar, het kwaad, de stieren.

En begon snel weer aan een hek te bouwen.

En hij vertrouwde dáár op.

Hij liet zijn vrijheid op die manier los.

Dat gevaar dook ook in de gemeenten van de Galaten op.

Ook zij lieten hun vrijheid los die Jezus hen had gegeven.

Dat zal ik nu proberen uit te leggen.

Er waren namelijk drie groepen in en rond die christelijke gemeenten.

Allereerst de heidenchristenen.

Dat waren heidenen uit de provincie die christen waren geworden.

En omdat ze heidenen waren, waren ze niet besneden.

De tweede groep waren de joodse christenen.

Dat waren zeg maar Messiasbelijdende joden.

Ze hebben Jezus als hun Heer aangenomen.

Omdat zij eerst joden waren, zijn zij na hun geboorte natuurlijk besneden.

De derde groep zijn de joden die Jezus niet hebben aangenomen.

Ook zij waren natuurlijk besneden.

Die derde groep kwam bij elkaar in de synagoge, zeg maar de joodse kerk.

De eerste twee groepen, de heidenchristenen en de jodenchristenen, kwamen elkaar verderop tegen.

In de christelijke kerk.

Die gescheiden kerken maakt de jodenchristenen, die tweede groep, bang.

Zij zijn christen geworden, maar voelen zich ook nog wel joods.

En ze voelen de ogen van de joden uit de synagoge op hen gericht.

En dat maakt hen angstig.

En daarom willen die jodenchristenen dat de eerste groep, de heidenchristenen, zich laat besnijden.

Om zo de joden van de synagoge verderop tegemoet te komen.

Alsof ze tegen de joden van de synagoge willen zeggen:

“Vrienden van vroeger, we horen ook nog wel bij jullie, hoor.

Kijk maar, iedereen laat zich besnijden.

Zelfs de nieuwe christenen die vroeger heiden waren.

Zie je wel, we blijven bij elkaar horen.”

Je ziet het zo gebeuren.

Die jodenchristenen willen dat de heidenchristenen hun vrijheid in Christus opgeven.

Ze zijn bang voor het jodendom, waar zij zelf vroeger deel van uitmaakten.

Daarom bouwen zij het hek weer op.

Ze verschuilen zich achter de regel van de traditie: de besnijdenis.

En iedereen moet daaraan meedoen.

Paulus is daarom woedend.

En hij schrijft:

“Als jullie, heidenchristenen, je laten overhalen om je te besnijden...

...dan heb je helemaal niets meer aan Jezus Christus.

Want dan stel je je onder de wet van het Oude Testament.

Dan activeer je de oude toezichthouder.

En dan ben je terug bij af.

Dan is Jezus Christus hier voor niets geweest.

Dan is het alsof je vóór zijn tijd leeft; en dan is hij voor niets voor jou gestorven.

Je geeft dan je vrijheid op.

Om een hele stomme reden.

Alleen maar omdat jullie broers en zussen, de jodenchristenen, een goede indruk willen maken bij hun vroegere geloofsgenoten.

Omdat dan iedereen besneden zal zijn.

Als dat de vrijheid van Christus is...

Alsjeblieft, Galaten, word niet weer slaaf!”

En dat punt, dat gevaar van verslaving aan de regel, kunnen we op onszelf toepassen.

Kijk, wij zitten natuurlijk niet met die kwestie van de Galaten.

Ik bedoel: wie van ons hier vindt dat er besneden zou moeten worden?

Misschien de vrouwen die ruzie met hun man hebben... 😊

Maar van die verslaving hebben wij vaak wel last.

Ga het maar bij u zelf na.

Houd u zich vast aan de kerkelijke regels, of aan Jezus Christus, de Heer van de kerk?

Bid u om strakke handhaving van de regel en om duidelijke kaders, of bid u om de Geest van Jezus Christus?

Gods Geest die waait waarheen hij maar wil?

Neem Paulus' waarschuwing namens zijn Heer in ieder geval serieus.

“Word nou niet weer slaaf!”

4. Maar houd stand met Jezus

Weet u, leven in christelijke vrijheid is ontzettend moeilijk.

Dat weet Paulus heel goed.

Daarom zegt hij niet: “Wij zijn vrij, *dus relax nu maar.*”

Paulus waarschuwt ons verrassend genoeg:

“Houd stand!

Want het is moeilijk om in vrijheid te leven.”

Daarom kun je de heidenchristenen van toen misschien wel begrijpen.

Want het was natuurlijk wel veilig als zij zich lieten besnijden.

Dan konden ze normaal samenleven met de christenjoden in hun gemeente.

En dat scheelt ruzie en scheve ogen.

Oke, dan heb je geen christelijke vrede, maar wel de lieve vrede.

En dat is toch een beetje vrede...

Maar op die manier zou de kerk van Christus geen stand houden.

En daar waarschuwt Paulus hen en ons voor.

“Geef je vrijheid in Christus niet op.

Vertrouw niet op de regels en de kerkelijke traditie.

Want dan maak je je los van Christus.

Daarom moeten we standhouden.

Zoals Jezus standhield, dwars tegen de heersende regeltjescultuur in.

En absoluut... het gevaar van de stieren blijft.

Het gevaar neemt zelfs toe nu het hek weg is.

De satan en ook de wereld heeft vrij spel.

Ze kunnen ons elke minuut van de dag aanvallen.

Maar de kinderen hadden er geen last van.

Ze leerden hun buurman kennen.

Ze speelden bij hem.

Ver weg van het kwaad.

Er was er maar één die last van het kwaad bleef houden.

Dat was die vader.

Die dacht weer vrij te zijn door dat hek te bouwen.

Maar hij was er verslaafd aan.

Jezus leert ons een andere manier van vrij zijn.

Een vrijheid die erop gericht is elkaar lief te hebben.

Christen slaan elkaar niet om de oren met regels.

Christenen slaan een arm om elkaar heen, en juichen nieuwe christelijke initiatieven in eerste instantie toe.

Want waarom zou het geen nieuw initiatief van Gods Geest kunnen zijn?

Is onze God tegen regels?

Nee, maar Gods regels zijn bedoeld om zijn liefde en zijn vrede te kunnen uiten.

Als wij ze met het oog op de liefde en vrede van God toepassen.

En dus moeten ook onze kerkelijke regels niet zozeer de goede orde, maar de liefde dienen.

Anders moeten we ze per direct afschaffen.

Want binnen de kortste keren zijn we slaven van de regels.

Die op het eerste gezicht best goed en vroom lijken.

Maar ze pinnen ons eerder vast dan dat ze bevrijdend werken. [stilte]

Er is maar één manier om een *vrij* mens worden.

Naar Jezus Christus toe.

Je verslavingsdrang erkennen.

Je last die je misschien anderen wel wil opleggen, bij hem neerleggen.

Hem vragen om van de slaaf in je bevrijd te worden.

Die slaaf in ons moet weg: sterven.

Want God wil dat je vrij van regelzucht bent.

Het is echt waar.

Zolang wij dichtbij Jezus zijn, houden we stand in zijn vrijheid.

Wij allemaal.

Eerst als individuen.

Via gebed houd je stand.

Met het overdenken wie God voor je is net zo.

Dan ontdek je steeds meer dat je als christen helemaal niets móet.
Heerlijk, als christen ben je vrij!

En dan ook als gemeente.

Deze gemeente houdt stand als ze dichtbij haar Heer leeft.

Want dan krijgt u het lef om in vrijheid te leven.

En u zult zien dat de angst, of het hellend vlak, verdwijnt.

U laat de regie namelijk aan uw Heer over.

En laat hij nu niet alleen de regisseur van de kerk, maar zelfs van de hele wereld zijn.

Met hem houdt u stand, hoor.

En de wet dan?

Ja, daar kom ik straks nog op terug als de wet aan de orde komt.

Maar één ding staat vast: de wet kan ons niet meer veroordelen.

Of anders gezegd: de wet kan ons niet verdoemen.

Want we houden stand met Jezus Christus, de bevrijder.

Hij weet wat vrijheid is.

En hij weet zo goed hoe hij ons bevrijden moet.

Hoe hij ons moet bevrijden van de zonde, van regelzucht, van satan en zijn vriendjes.

Jezus weet zelfs hoe hij ons moet bevrijden van de dood.

Hij is de Heer die ons vrijheid geeft.

Houd stand met hem!

Amen.